

O duchovnom živote...

Keď hovoríme od duchovnom živote, tak obyčajne veľmi rýchlo skončíme. Povieme niekoľko všeobecných a zaujímavých fráz v ktorých možno i pána Ježiša spomenieme. Ale inak môžeme povedať, že badať dnes veľký strach hovoriť o Bohu a o duchovnom zápase a snažení. Možno si chceme chrániť týmto svoju česť, aby sa nám druhí nevysmiali, alebo nechceme prezradiť, že máme kde tu aj nejaké chyby a slabosti s ktorými aj my sami musíme zápasiť... V tom či onom prípade sa stáva, že keď sa nehovorí o týchto veciach, tak človek napokon ani nevie, čo je to duchovný a náboženský život a žiaľ nevie ani o čo v ňom ide.

Ide o náš časný a večný život. Ide o našu spásu i o dobré prežitie nášho pozemského života, ktorý by mal byť Bohu na česť, nám na radosť a ľuďom na ošoh. Možno sa to dá aj inými slovami vyjadriť, ale v každom prípade ide o to, aby sme nášho Pána a Boha poznali, milovali, slúžili mu a dosiahli milosť večného života. V tomto zmysle nám je treba vrátiť sa k modlitbe. Veď nemôže dobre žiť a tak dosiahnuť večnú blaženosť, kto sa dobre nemodlí.

A nemodlí sa dobre, kto sa díva na svoje pobožnosti ako na povinnosť, kto vyhradí Bohu len určitú hodinu, aby mu povedal, čo potrebuje a dost. To je úradný, priam obchodný pomer k Bohu. Modlitbu nemožno nikdy odbaviť, nikdy skončiť, lebo modlitba nie je povinnosť, modlitba je potreba, stála potreba duše, vyrastajúca z jej túžby po stretnutí a po večnom spoločenstve s Božským Priateľom. Boh – môj priateľ.

V tejto poslednej vete je celá náuka o modlitbe. Ak je Boh mojim priateľom, moja modlitba bude zaiste vždy radostná, dôverná a stála. Neuspokojím sa iba krásnymi slovami, ale budem hľadať i krásne skutky, lebo priateľstvo žije z obetí.

Takouto modlitbou sa bude môj život očividne meniť smerom k lepšiemu a zmizne priepasť medzi vierou a životom, medzi tým, čo vyznávam a tým, čo konám. Ale ako dosiahnuť túto trvalú a radostnú dôvernosť s Bohom?

Cirkevní učители, duchovní vodcovia nachádzajú jeden spoločný prostriedok na dosiahnutie tohto cieľa a tým je rozjímanie – denné rozjímanie. Je to chvíľa modlitby, kedy nielen my rozprávame, ale učíme sa počúvať, poznávame, vnímame a duchovným zrakom vidíme pred sebou nášho Pána Ježiša Krista. Je to chvíľa modlitby, keď sa rozprávame s Ježišom a zároveň si vytvárame ku nemu i osobný vzťah, ktorý sa stále viac prehĺbuje a s ním aj naša láska k Ježišovi. Veď kto by sa nevedel alebo nechcel rozprávať s tým, ktorého miluje, ktorého má rád? Pre priateľa je vždy dosť slov, aj takých tichých „slov“, keď sa

nehovorí ústami ale prežívaním srdca, keď slová našich úst netreba, alebo keď slová nestačia, lebo nás obohacuje samá prítomnosť toho koho máme radi.

Diabol, úhlavný nepriateľ nášho Pána i nás samých, bude vždy hľadať a ponúkať mnoho všeličoho, len aby nám zabránil stretnutie a rozhovor s Ježišom. Bude nás vyrušovať, upútať a odpútať od Neho... A keď sa tomu poddáme zbadáme už o krátky čas duchovnú prázdnotu i to, že náš život sa stal veľmi povrchným a bezcieľným... Keď starozákonný prorok videl okolo seba ľudí bez Božieho ducha, žijúcich len pre telo a svet, zvolal: „Niet človeka, ktorý by uvažoval vo svojom srdci.“

A v tom je podstatná príčina, pre ktorú sa nachádza v takom žalostnom stave dnešný svet. Niet ľudí, ktorí by sa nábožným uvažovaním – modlitbou, zvlášť tou rozjímanou modlitbou – stretali s Bohom a vnášali ho do svojho srdca a tam by sa o samote s ním radili. Aký by boli pokojní, vyrovnaní, triezvo a správne uvažujúci, a zároveň i plní Božej lásky a Božieho Ducha.

Sme utečenci, ako to povedal ktorýsi francúzsky filozof: sme utečenci, dezertéri svojho vlastného vnútra. Utekáme a rozchádzame sa, postupne sa vzdialujeme aj sami od seba. Vráťme sa. Ježiš nás volá späť. To bude začiatok našej nápravy, nášho zocelenia, posilnenia, dokonalosti a solidnosti..., čo nazývame odborné jedným slovom svätosťou. A toto bude začiatok nápravy aj celej spoločnosti...

Nový, lepší svet sa môže zrodiť len z nových, lepších ľudí, a tými sa máme stať aj my. Vezmime si každodenne do rúk Sväté písmo – najlepšie na začiatok sú knihy Evanjelia, prečítajme si z neho a nechajme, doprajme si chvíľu nerušeného ticha a pokoja, v ktorom toto slovo vytvorí v našom srdci ozvenu a vymodeluje pred našim duchovným zrakom ten skutočný a živý obraz nášho Pána Ježiša Krista i obraz nás samých, akí budeme, keď ono slovo prijme a urobíme podľa Neho. A keby sme nevládali čítať, vezmime si do rúk ruženec a zamyslime sa nad každým tajomstvom, ktoré prostredníctvom modlitby odriekame. Sú aj iné možnosti – duchovné knihy, duchovné cvičenia, pútnické miesta, alebo aspoň ticho kostola a jeho predsiene, kde si môžeme a máme nájsť ticho a v ňom seba i nášho Boha. Osmelme sa, nebojme sa duchovného života, nebojme sa modlitby – tej rozjímanavej – počúvajúcej a vnímajúcej Božie slovo a Božiu prítomnosť, a čoskoro pocítíme na sebe ovocie týchto svätých chvíľ stretnutia našej duši s Bohom a počúvania jeho slova.

Mário Orbán

R.: Oslavujte Pána, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky

1. Púšťali sa na lodiach po mori a na veľkých vodách robili obchody.
2. Tam videli diela Pánove a na hĺbočinách jeho zázraky.
- R.
3. Prehovoril a vyvolal búrku úžasnú, až sa morské vlny vzdúvali;
4. priam k nebu stúpali a vzápätí sa prepadali do hĺbín; duša im hrôzou zmierala.
- R.
5. V súžení volali k Pánovi a on ich vyslobodil z úzkostí.
6. Búrku premenil na vánok a morské vlny umĺkli.
- R.
7. Tešili sa, že vlny utíchli, a priviedol ich do prístavu, za ktorým túžili.
8. Nech oslavujú Pána za jeho milosrdenstvo a za zázraky v prospech ľudí.
- R.

Keď chcú ľudia poznať svoju intelligenčnú úroveň, môžu sa otestovať. Existujú testy, ktorými sa dá zmerať schopnosť jednotlivca uvažovať rýchlo a logicky. Kto ich úspešne absolvuje, môže sa hrdiť svojím vysokým intelligenčným kvocientom. Isteže, bystrý rozum môže byť vynikajúcim predpokladom, aby sa človek vedel rýchlo a správne rozhodovať. Ak sa však v Biblii o niekom povie, že je múdrom človekom, myslí sa tým skôr jeho nastavenie na dobro a nasmerovanie života na Boha.

Evanjelium spomína, ako boli apoštoli vystavení veľkej víchrici, pri ktorej sa vlny valili na loď, až hrozilo, že sa potopia. Túto situáciu by sme mohli prirovnať k testu ich viery. Mnohí z nich mali ako rybári skúsenosti s búrkou na mori, ale to, čo práve zažívali, ich prekonávalo. Spontánnou reakciou bol strach, že zahynú vo veľkých vlnách. Plní obáv, budili svojho Majstra: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme (Mk 4, 38). V týchto slovách zaznieva však aj pravda o ich malej dôvere v poslanie Ježiša Krista. Hoci mali pri sebe Učiteľa, ktorého uznávali za prisľúbeného Mesiáša a pre ktorého boli ochotní všetko opustiť, mysleli si, že idú zahynúť. Svojím správaním akoby vypovedali, že Božie dielo vykúpenia človeka, ukončí teraz búrka. Ježiš na prejavenu neistotu poznamenal: „Čo sa bojíte! Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4,40). Prišiel Mesiáš na svet, aby sa aj so svojimi učeníkmi utopil? Zmocnil sa ich však ešte väčší strach - pred tým, ktorého poslúchajú vietor i more. Apoštolom sa zážitok Kristovej moci stal určujúcou múdrosťou života.

Každodenný život je tiež akýmsi testom hodnôt. Nemusíme pritom skúšať, ako by sme reagovali na búrku na mori, dostatočne nás otestujú aj malé komplikácie. Silná dôvera v Božiu pomoc a ochranu musí byť pravou ľudskou múdrosťou, vnútorným zmýšľaním, ktoré presiahne momentálnu neistotu rozumu. To nás zásadne poznačí a do nášho života vstúpi nový pokoj.

RÓBERT BEZÁK

„Modlitba obnovuje svet. Je predpokladom obnovy života v každej duši. Modlime sa! Modlime sa dobre! Modlime sa veľa, slovami aj v myšlienkach! Strelné modlitby posilňujú a očisťujú dušu. Dávajú hojnejšie tiecť prúdom milosti. Takýchto modlitieb môžeme vyrieť cez deň i v noci veľmi veľa!“

sv. MAXIMILIÁN KOLBE

„Ak sa ti príhodi niečo, čo urazí tvoju sebalásku, nedovoľ, aby to v tvojom vnútri vrelo. Hneď sa zbav tohto pocitu dobrým úkonom pokory a zdvorilosti.“

bl. JÁN XXIII.

Boh obdaril tento svet svetlom, ktoré stvoril hneď na začiatku - v prvý deň stvorenia. Stvoril slnko, aby svietilo vo dne. Stvoril mesiac a hviezdy, aby odrážali jeho svetlo v noci. Do prírody vložil sily a hmoty, ktoré tiež dokážu sprostredkovať svetlo. Prírodné svetlo, ktoré je Božím darom, je akoby odbleskom Božej slávy.

Pre ľudské srdce však Boh nestvoril žiadne svetlo. On sám je svetlom nášho srdca, lebo v ňom nieto žiadnej tmy, nepravdy, omylu, hriechu. Ako fyzický život závisí od svetla, tak duchovný život závisí od Boha. Boh prichádza k človeku, aby ho previedol z tmy do svetla. Osvecuje a zachraňuje svojím slovom a zákonom. Takže túžba ľudského srdca po svetle je vlastne túžbou po Bohu.

Boh sa dal poznať v Ježišovi Kristovi. On je to pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka prichádzajúceho na tento svet. Ježiš je odblesk Otcovej slávy. On sa ako svetlo dal poznať slovami a skutkami. On sám hovorí o sebe: Ja som svetlo sveta.

Ježišovo Srdce je zdrojom Božieho svetla, sily, čistoty, múdrosti, krásy. Ako oko sprostredkúva svetlo telu, tak Božské Srdce prináša Božie svetlo duši. Ono osvecuje naše srdcia novým poznaním, vierou, nádejou, láskou.

Boh nás povolal do svojho svetla, aby sme sa stali synmi a dcérami svetla. Ak otvoríme svoje srdce Ježišovmu Srdcu, zapáli ho svetlom svojej lásky a zachránime sa. Ak sa uzavrieme pred Ježišovým Srdcom, pohltnú nás tma hriechu a zahynieme.

Posol 6/2003

Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia (B)

23.VI. utorok

18.00 + Jozef Krajčí a za zdravie manželky

24.VI. streda

18.00 + rodina Hučková

26.VI. piatok

18.00 + Jozef Čambál, manž.Hedviga a dcéra

27.VI. sobota

8.00 + Ján Podmarčík, manž.Serafína a za Imrich

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

28.VI. 13.Nedeľa cezročného obdobia (B)

8.15 +Ľudovít Plevčík, manž.Berta a dc.Anna

18.00 za farníkov

Liturgický kalendár

22. VI. pondelok	sv.Pavln z Noly, biskup
23. VI. utorok	sv.Jozef Cafasso, kňaz
24. VI. streda	Narodenie sv.Jána Krstiteľa - slávnosť
25. VI. štvrtok	sv.Viliam, opát
26. VI. piatok	sv.Ján a Pavol, mučeníci
27. VI. sobota	sv.Ladislav, sv.Cyryl Alexandrijský, biskup

Anjel ODCHODU

Ľudia odpradáva túžili niekde sa usadiť a zostať tam raz a navždy. Mať niekde bezpečný domov. Človek chce rozložiť svoje stany a navždy ostať tam, kde sa mu zapáči. Zároveň však vie, že sa nemôže natrvalo usadiť na tomto svete. Musí sa ustavične vydávať na cestu. Musí zbúrať tábory, ktoré si vybudoval a kde sa pohodlne zabýval. Musí znova vyraziť, aby sa na svojej ceste dostal ďalej. Vyraziť znamená, že staré treba prerušiť. Takto to nemôže ísť ďalej. Nemôžem zostať vždy práve tam, kde som.

Kým sme na ceste, stále musíme strhávať naše stany, aby sme mohli vyraziť do novej krajiny. Každý odchod spočiatku naháňa strach, pretože to staré, dobre známe treba strhnúť. A kým strhávam, ešte neviem, čo má čakať. A to neznáme vo mne vyvoláva pocit strachu. No v odchode je zároveň skrýty prísľub niečoho nového, niečoho, čo tu ešte nebolo, čo ešte nikto nevidel. Kto sa nevydáva stále na cestu, toho život ustrnie. Čo sa nemení, starne a kysne. Nové životné možnosti sa v nás derú na povrch. Podarí sa im to však až vtedy, keď sa strhnú staré vzory.

Chceme sa usadiť tam, kde nás niečo osloví a dotkne sa nášho srdca. Učeníci by na hore Tábor najradšej postavili tri stany, aby sa navždy mohli usadiť v obšťašťujúcej skúsenosti premenenia. Ježiš však na to nepristúpil. Už v najbližšom okamihu svetlo hory Tábor vystrieda tmavý mrak. Učeníci nemôžu zadržať svoju skúsenosť, musia sa znova vydať na cestu, na cestu do údolia. Tam im bude chýbať jas hory. Každá hlboká náboženská skúsenosť nás zväzda k tomu, aby sme sa podľa nej navždy zariadili, aby sme sa pevne chytli niečoho, čo však nemôžeme zadržať. Boh sa nedá pevne chytiť. On je v podstate Bohom exodu, Bohom, ktorý nás stále napomína, že je čas odísť. Mojžišovi hovorí: „Čo voláš ku mne? Rozkáž Izraelitom, aby sa pohli!“ (Ex 14,15) Izraeliti majú z odchodu strach. V Egypte síce cítia útlak a neslobodu, ale už sa zmierili s cudzou nadvládou. Aspoň mali plné hrnce. Chceli by sa odšťahovať, no zároveň majú pred cestou strach. Aj my často prežívame túto rozpoltenosť. Nie sme spokojní s tým, ako žijeme. Súčasne však máme strach vyraziť na cestu, prerušiť to, čo nám je dôverne známe, a odvážiť sa urobiť vnútorný a vonkajší prevrat. Čo skutočne znamená žiť, zistíme len vtedy, keď budeme pripravení vždy znova a znova sa vydávať na cestu. Tak ako Izraeliti, aj my potrebujeme anjela, čo nám bude dodávať odvahu odísť. Anjela, ktorý bude držať palicu nad Červeným morom nášho strachu, aby sme mohli s dôverou a istotou kráčať cez záplavy nášho života.

Dnes to má anjel odchodu veľmi ťažké. Základnou náladou našej doby nie je odchod, ako to bolo dakedy v šesťdesiatych rokoch, keď v spoločnosti panovala silná atmosféra odchodu, posilnená najprv koncilom v Cirkvi, a potom študentskou revoltou. Dnes panuje skôr rezignácia, sebaľútosť, depresia, ublíženosť. Ľudia sa radšej ľutujú a nariekajú, že všetko je ťažké a že sa jednoducho nedá nič robiť.

Preto práve dnes potrebujeme anjela odchodu, aby dal našej dobe nádej a umožnil nám odvážne sa vybrať k novým brehom, aby mohli rozkvitnúť nové možnosti spolužitia, nový spôsob zaobchádzania s prírodou a nová fantázia v politike i hospodárstve.

No pre toto je potrebné, aby si aj ty sám narušil pevne zakorenené predstavy a strnulé obrazy. Rozbitie vnútorných bloká, otvorenie sa svetu a opustenie starých zvykov a dokonca majetku; to všetko nám otvára možnosť začať nový spôsob života a vykročiť do nových životných etáp.

Často budeš váhať, pretože nevieš, kam ťa cesta zavedie.

Vtedy nech ti po boku stojí anjel odchodu a nech ti dodáva odvahu. „Lebo anjeli žijú vedľa nás, nech ideme kamkoľvek ...“ (Emily Dickinsonová)

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobrý Ježišu, dnes prichádzam k tebe a prosím: Naplň ma svojim Svätým Duchom, aby som sa mohol modliť úprimne, pravdivo, s vierou a túžbou. Prichádzam k tebe a uvedomujem si, že ty jediný si Svätý, ty jediný si Pán, ty jediný si Dobrý.

Ježišu, čo môžem však o sebe povedať ja?

Mám na mysli tvojho apoštola Petra vo chvíli, keď zakúsil moc tvojho slova a povedal: hľa na tvoje slovo spustím siete. Čo prežíval vtedy Peter, keď ti neskôr padol k nohám a vyznával: Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny?

Peter svoju hriešnosť spoznával vo svojej nedôvere v teba. Peter ti nehovorí: Pane, ja odídem od teba, lebo som človek hriešny, ale: Pane, nezaslúžim si tvoju lásku, nie som hoden ani tvojej dôvery, ani teba samého.

Ježišu,

keď som v tvojej prítomnosti, pred tvou svätou tvárou, čo cítim? Preniká ma úžas nad veľkosťou tvojej lásky? Ó, Pane, aká úžasná, aká hlboká je tvoja láska k ľuďom! Ako veľmi ma preniká! Ako ma dokáže usvedčiť z môjho sebecka, z mojej hriešnosti, z mojej neschopnosti milovať vrúcnu láskou, ako miluješ ty.

Ježišu,

ďakujem ti za dar tvojej lásky, ďakujem za to, že smiem prežívať a uvedomovať si nevýslovnú lásku, ktorou nás miluješ. Klaniam sa tvojej bezhraničnej láske, ňou nás miluješ až do krajnosti. Spolu s apoštolom Petrom padám k tvojim nohám a túžim precitnúť zo svojej nelásky. Chceme povstať zo svojej hriešnosti. Dopraj mi, Ježišu, aspoň na chvíľu znova prežiť veľkosť tvojej lásky. Veľmi túžim znova prežiť, že ma miluješ. Klaniam sa, Ježišu, tvojej veľkej láske a prosím:

Zmiluj sa nado mnou! Nedaj, aby som niekedy zabudol na tvoju lásku. Nedopuť, aby som niekedy pochyboval o tvojej láske, aby som bol necitlivý na vlastný hriech, aby som bol neschopný milovať a neschopný žiť láskou, ktorá nezávidí, nevypína sa, ktorá nie je dotieravá, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nezmysľa zle, ani sa neteší z nepravosti.

Tu, pred tebou, pred tvou láskou spoznávam hranice i slabosť svojej lásky. Aká je moja láska biedna, aká nestála, aká chabá, ako málo vie znieť, veriť, dúfať či vytrvať, ako rýchlo vie zabúdať.

Uznávam, Ježišu, som hriešny a tvoja láska odhaľuje moje sebecko, moju samolúbosť, moju nevernosť i zradu.

V čom všetkom sa zrazu cítim hriešny, keď som tak blízko pri tebe, keď ma zaplavuje tvoja nezištná, bezpodmienečná láska, láska až do krajnosti? Aký pokorený sa zrazu cítim? Ja, ktorý sa niekedy ani neviem hanbiť za to, že v mojom srdci sa objaví neláskavosť, neprajnosť...

Dobrý Ježišu,

tvoja láska sa prejavila nielen v tom, že si dal Petrovi zakúsiť jej veľkosť, nezištnosť, bezhraničnosť, ale i v tom, že si po vyznaní jeho hriešnosti neprestal Petra milovať, ani si ho nevyľúčil spomedzi Dvanástich. Nenechal si si svoj postoj určovať ani Petrovou neschopnosťou milovať, ani jeho hriešnosťou. Keby to tak bolo, kto z nás by, Pane, potom mohol obstáť?!

Ďakujem ti, že sa nás nevzdávaš, keď padáme.

Ďakujem ti, že nám zveruješ úlohy, aj keď sa neosvedčíme.

Ďakujem ti, že sa na nás spoliehaš, aj keď zrádzame.

Ďakujem ti, že ako hriešni máme v tebe nádej.

Ďakujem ti, že nám odhaľuješ pravdu o našej úbohosti, no ešte viac o tvojej láske k nám.

Ďakujem ti, že nás nenechávaš v našej úbohosti, ale nám prichádzaš na pomoc.

Ďakujem ti, že nás svojím postojom učíš žiť a milovať nezištnou láskou.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Ú T E K Po druhej svetovej vojne jedna úprimná kresťanka nezvyčajným spôsobom pomáhala chudobným. Keď sa jej spýtali, čo ju motivuje k takejto službe, porozprávala príbeh o človeku, ktorého viera zmenila jej život:

Vo Francúzsku sa istej Židovke podarilo počas druhej svetovej vojny utiecť nemeckému gestapu. Uvedomovala si, že čoskoro ju zrejme tak či tak chytia, preto bola rozhodnutá vzdať sa. Bola ukrytá v dome jedného francúzskeho hugenota, keď za ňou prišla akási vdova a povedala jej, že je najvyšší čas, aby sa skryla na inom mieste. Židovka odpovedala:

„Nemá to zmysel. Určite ma nájdu. Sú mi v päťach“
Kresťanka jej povedala: „Áno, nájdu tu niekoho, ale ty musíš ihneď odísť. Chod' s týmito ľuďmi do bezpečia - ja sa budem vydávať za teba a počkám tu.“

Židovka pochopila pripravený plán - keď príde gestapo, nájde ukrytú túto kresťanku namiesto nej.

Spýtala som sa vdovy, prečo to robí a ona jej odpovedala: „To je to najmenej, čo môžem urobiť. Ježiš pre mňa urobil nielen to, ale oveľa viac.“ Vdovu naozaj chytili a uväznili namiesto Židovky, ktorá mala dosť času na útek. O šesť mesiacov žena v koncentračnom tábore zomrela.

Židovka na jej obeť nikdy nezabudla. Stala sa nasledovníčkou Ježiša Krista a slúžila druhým. Prostredníctvom najväčšej lásky, akú môže človek preukázať - osobnej obete - sa stretla s Bohom. Hovorí: „Skutočný kresťan žije preto, aby slúžil druhým. To je to najmenej, čo môžem urobiť vzhľadom na obeť, ktorú za mňa priniesol Ježiš.“

Osobná obeť pripravuje cestu pre Božie zázraky.

Elisabeth Elliotová

Lectio divina
ZÁZRAK NA JAZERE

Mk 4,35-41

³⁵V ten deň, keď sa zvečerilo, im povedal: Prejdime na druhý breh! ³⁶Nato opustili zástup a jeho vzali so sebou, tak ako bol, na lodi. Sprevádzali ho aj iné lode. ³⁷Tu sa strhla silná búrka s víchricou a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. ³⁸Ježiš však spal na vankúši v zadnej časti lode. Zobudili ho a povedali mu: Učiteľ, nedbáš, že hynieme? ³⁹On vstal, pohrozil víchru a prikázal moru: Mlč, utíš sa! Vtedy víchor ustal a nastalo veľké ticho. ⁴⁰A im povedal: Čo ste takí vystrašení? Ešte stále nemáte vieru? ⁴¹Prenikol ich veľký strach a jeden druhému hovorili: Ktože je to, že ho počúva i vietor, i more?

Ďalšie čítania: Jób 38,1.8-11; Ž 107,23-26.28-31; 2Kor S.14-17

ČÍTANIE:

Marek použil túto príhodu, aby vrhol jasnejšie svetlo na Ježiša, jeho osobnosť a identitu. Ježiš niekoľkými slovami rozkazoval prírodným živlom. To môže urobiť naozaj len Boh. Tá istá situácia bola pre učeníkov skúškou. Ježiš a učeníci sa plavili loďou po Galilejskom jazere. Zrazu prišla búrka a vlny ohrozovali loď. Ježiš spokojne spal v jej zadnej časti. Učeníci ho hneď zobudili a obvinili, že sa o nich nestaral, keď im hrozila smrť. No Ježiš ostal pokojný a všetko mal pod kontrolou. Prikázal vetru a vlnám, aby sa utíšili. A bolo po búrke! Ježiš potom pokarhal svojich učeníkov, že nemali vieru, báli sa, a tým zlyhali v skúške. Zdá sa, že učeníkmi táto skúsenosť, ako aj Ježišova reakcia, poriadne otriasli. Stále sa báli a pýtali sa, kým je Ježiš, že „ho i vietor i more poslúchajú“.

MEDITÁCIA:

• Čo tieto slová a činy učeníkov hovoria o tom, čo si učeníci myslia o Ježišovi?

• Čo nám tento úryvok hovorí o Ježišovej pravej identite? Aké ponaučenie sa nám tu ponúka?

• Porovnajme reakciu učeníkov na túto nebezpečnú situáciu a Ježišovu reakciu.

Ježiš nechce, aby nás ovládal strach, ale pokoj a viera v neho. Čo môžeme urobiť, keď sa nachádzame v situáciách ohrozenia? Niekedy sa obrátíme k Ježišovi až ako k poslednému útočisku, hoci by sme na neho mali myslieť už na začiatku.

MODLITBA:

Ž 107,23-31 nám rozpráva o plavbe loďou pred obdobím, v ktorom žil Ježiš. Námorníci a ich plavby úplne záviseli od Boha. V mnohom tieto udalosti pripomínajú búrky či nepokoje v našom živote. Keď sa budeme modliť tento žalm, prosme Boha, aby nám pripomenul niektoré „búrky“, ktoré sme prekonali s jeho pomocou. Napíšme si ich do poznámkového zošita. Keď príde búrka, pozrime sa na poznámky a tento žalm, aby sme si pripomenuli, že Boh nám pomôže.

KONTEMPLÁCIA:

Boh je vždy s nami a pomáha nám, aby sme mali každú ťažkú situáciu pod kontrolou. Starý dobrý Jób nariekal pred Bohom, čo nebolo nič zvláštne po všetkom, čo si vytrpel. Ale Boh ho v knihe Jób, 38,8-11, napomenul a spýtal sa, či bol prítomný, keď tvoril svet. Prirodzene, že tam nebol, ale Božie slová nám pripomínajú, aká veľká je jeho moc. Pavol nám v 2Kor 5,14-17 pripomína, že keď uveríme v Ježiša, začneme úplne nový duchovný život. Láska k Ježišovi by nás mala teraz motivovať. Nemali by sme žiť tak, že sa budeme páčiť sami sebe, ale budeme pripravení poslúchať Ježiša tak, ako ho poslúchali vietor a vlny.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku